

DÖBRENTEI KORNÉL

A pirosan izzó tűpárna

A nyárádretemei Krisztusért
Móser Zoltánnak

*Vörösborban pácolt idő, másnapos, vad szagok,
keserves málladással végigtúrt napszakok,
nem tudom, hajnal van-é vagy alkonyat –
Kutatom az arcodat.
Mindenhonnai vagy és mégiscsak erdélyi,
nézem orcád, ahogy helyettem a szenvedést megéli:
te tudod, te vagy a bölcs,
mitől megváltás a kényszer, hogy ember-arcot ölt
és ábrázolni serkents: hasonlatos a képünk,
s fölfelé a fájdalom grádicsán hétmérföldest együtt lépünk.
Nézlek, hanyatló fejed
bús gesztusa belőlem is ered –;
honnan tudad, hogy megéri
az a visszafordíthatatlan, szabadtéri
mutatvány, mészárszéki happening,
amely akkor is, most is, holnap is megint...
Hiába, hogy voltam hittanista kisgyerek,
kerültelek és mindig féltetek,
mert láttam szíved, mintha ma is rángna,
ahogy napra nap
belé vétkeink mezsgyekaróit, gombostűket szúrt a pap,
a szíved pirosan izzó tűpárna,
zord vetés, mely rögvést rettenetes tarló –,
messzeszöktem, focizni, én bitangló,
hogy megérjek rád.
Nézem jelképből visszaemberiesedő koronád;
könyörülj, szánj meg végre engemet,
a komisz ácsolatról emeld föl a fejedet,
és kacsints: ez az egész csak léha
játék, baromi tréfa,*

hogy nem tudják, mit cselekszenek, noha tudják, hogy mit,
 hogy csak vagányságból igazolsz az emberiségnek alibit,
 az üdvösségnek nem ára,
 hogy felvonassunk a keresztfára,
 nem vértanúságért cserébe enged be
 Atyád a mennyekbe,
 nem eszelős hévvel dogmákat vakogva
 kell betolongsunk a szakrális akolba,
 nem lázadás, ha fel nem adom
 a kérdés jogát, vacak kis dacom,
 hogy mámort prédikálok, röghözkötött borissza –
 Mondd, a húsba miért tértél vissza,
 hogy bemutasd, a szenvedés lehet más,
 mint ideggócoktól buján-szenvelő elvonatkoztatás?
 Falon dereng a képed. Kutatom arcodat.
 Nem tudom, hajnal van-é vagy alkonyat.
 És hirtelen,
 hogy a sátán esélye is meglegyen,
 zörmögni kezd egy döglég, az idill szelíd motorja,
 elébb a kanálisokat fenéig fölkotorja
 aztán a szád kávéjára települ,
 ahova rászáradt a fohász,
 s míg ocsmányan lakomáz
 te tűröd rezzenetlenül,
 mélyen, átszellemült szomorúsággal tetézett magadban;
 csobog sebeidből a genny, csobog szakadatlan
 le az ereszcatornán, hogy zeng a bádog,
 tűz a kanócot, hosszú káromkodást rágok.
 mert azsan provokatorként az arcod
 másik felét is megint odatartod,
 várj még,
 a filmnegatív boldog árnyék!
 Mi az a távlat,
 amiért megfutó főemlősként epedlek, hernyóként bevárlak?
 Mi ez a zsarolás a kérelhetetlen jóra,
 melynek évezredek kéregből a gubója? –
 Ártatlanságod örök bűnjel,
 lator vagyok, újra és újra tűrj el,
 te, az igazság okozója –;
 hidd el, az élet mater dolorosa
 öléből egyetlen lovasroham tankok ellen
 pusztá karddal, hát hetykén-reménytelen,
 s mire a nap feljő,
 marad belőlünk, kikért a szél sem perel,
 kérésznyit elidőző porfelhő:
 széttört homokóra, fölrúgott hamvveder.
 Falon regnál a képed,
 zöld verőerekkel a futóka befutja,

az indákon átdereng a Nap aranyútja,
és töviskoszorúd hervadatlan megéled;
a talpam alatt, hol a pincemélyi-lent
sötétje teng, krumplik sarjadástól hars bugyrai,
a Feltámadás magát véliük mondja ki,
csíra-antennákkal élőben közvetítik a mindenható Istent.

Bp., 1992. április

